

for det Beløb. Kvindeseminariet er beregnet paa at skulle optage 75 Elever i 3 Klasser, altsaa 25 Elever i hver Klasse, hvad der vistnok kan være meget passende. Man tør imidlertid ikke gøre Regning paa, at disse 25 Kvinder alle sammen ville naa igennem de 3 Aar og altsaa naa til at blive dimitterede fra Seminariet, flere ville af forskellige Grunde gaa bort derfra, paa Grund af Sygdom, paa Grund af Uformuenhed eller af andre Grunde, saa man tør næppe gøre Regning paa, at det bliver over en Snæs, der bliver dimitteret fra Seminariet hvert Aar. Hvad vil nu et saadant Seminarium koste at drive? Driftsomkostningerne for Forskoleseminariet i Besle ere jo beregnede til 12,000 Kr., og selvfølgelig ville Udgifterne ved det her foreslaaede Seminarium blive betydelig større, hvor meget større tør man ikke bestemt sige, men jeg antager, Udgiften vil løbe op til henved 20,000 Kr. aarlig, men gør den det, saa vil altsaa hver Lærerinde koste Staten 1,000 Kr. at uddanne, og det turde dog være rigelig meget; man kan som bekendt ogsaa købe Guld for dyrt — selv om man virkelig gaar ud fra, at man her saar virkelig Guld. Jeg tror, det vilde være heldigere, om man gav disse 20,000 Kr. i forøget Understøttelse til fattige, uformuende Lærerkvinder og saa lod dem selv sørge for deres Uddannelse. Forslaget bestemmer, at ingen kan optages som Elev paa Kvindeseminariet, før hun er fyldt 18 Aar. Det er noget lignende som det, der foreslaas i det Forslag, som ogsaa foreligger her i Tinget for de mandlige Elever paa Seminarierne, idet der siges, at de skulle fylde 18 Aar i det Aar, i hvilket de optages. Det billiger jeg fuldstændig med Hensyn til de mandlige Elever, men jeg vilde dog tro, at man kunde gaa lidt ned med Aldersgrænsen med Hensyn til Kvinderne. Jeg tror meget vel, man vilde kunne sætte 17 Aar i Stedet for 18, idet jeg tror, at en Kvinde paa 17 Aar i Reglen er i alt Fald lige saa vel udviklet som en Mand paa 18. — Saa er der Spørgsmaalet om Stolens Veligheden, som den ærede sidste Taler har omtalt. Jeg finder det ogsaa ganske urimeligt, at denne Skole skulle ligge i Ribe, og jeg kunde næsten fristes til at spørge: Men med hvad har da de unge Piger virkelig forsynet sig, at de skulle vises ned i en saadan Afkrog af Landet? Jeg tror ogsaa, at det vilde være meget uheldigt for Seminariet selv at lægge det i Ribe, thi jeg tror virkelig ikke, at Seminariet, hvis det bliver lagt ned i Ribe, vil faa 75 Elever, det vil vistnok være en aldeles Umulighed, idet de fleste saa ville foretrække gode Privatseminarier, og vi maa

ikke glemme, at hvis det Forslag om Seminarier, som er forelagt, gaar igennem, saa vil der blive en Del anerkendte Kvindeseminarier, hvor altsaa Kvinder kunne uddannes. At man da kan faa 75 unge Kvinder ned til Ribe, tillader jeg mig meget at betvivle. Saa vil jeg meget hellere foreslaa, at de skal til Hølstebro. Det er da slet ikke saa galt, og jeg skal garantere de Herrer for, at de ogsaa der skulle faa fri Blads til deres Kvindeseminarium. Men ellers finder jeg Silkeborg ganske udmærket. Der er, som den ærede sidste Taler allerede har udtalt, en meget skøn Natur der, som slet ikke har saa ganske lidt at sige for de unge Piger, som skulle leve paa Seminariet. Jeg ser ganske vist, at man oppe i Landstinget i den Udvalgsbetænkning, som man har afsaivet, har ment, at der kom saa mange Turister og rejsende til Silkeborg, at det kunde være farligt for de unge Piger. Jeg tror godt, man kan spare sig den Frygt. Jeg tror ikke, deres Sjelæfred vil blive forstyrret ved disse Turister, som komme til Silkeborg, saa jeg vil meget anbefale Silkeborg i Stedet for Ribe. — Men saa er rigtignok Spørgsmaalet: Er der Trang til saadan en Skole? Ja, paa det Spørgsmaal maa jeg for mit Vedkommende svare et bestemt nej. Jeg tror ikke, der er Trang til en saadan Skole. Vi have jo i det hele taget ikke Trang til flere Lærerkvinder; altsaa er der heller ikke Grund til, synes jeg, at oprette et Kvindeseminarium. Desuden vil der — det har jeg allerede omtalt — hvis Seminarieloven gaar igennem, blive en Del anerkendte private Kvindeseminarier, der sikkert ere i Stand til at uddanne alle de Lærerkvinder, som Landet har Brug for. Saa kunde man maasse sige: ja, men Lærerkvindernes Uddannelse er ikke saa god, som den muligst vilde kunne blive paa en saadan Anstalt som det her foreslaaede Seminarium. Dertil skal jeg dog bemærke, at hvis man lægger Eksamensudfaldet til Grund for sin Bedømmelse af de vedkommendes Modenhed — hvad jeg ganske vist ikke vil gøre — saa kan man ikke sige, at Lærerkvinderne hidtil ikke ere godt uddannede. De have netop gjort glimrende Eksamener, ligesom taget dem med Glans. — Endogsaa i det Aar 1890, da Ministeriet ganske vilkaarligt stærkede Fordringerne i praktisk Færdighed og Pædagogik, tog Kvinderne Eksamen med udmærket godt Udfald, idet — saa vidt jeg har kunnet se af de Tabeller, som her foreligge, og som jeg vil anbefale de Herrer at se nøjere efter, for saa vidt de ønske Oplysning derom — ikke mindre end 73 pCt. af de Lærerkvinder, som tog Eksamen i 1890, tog den med første